

[Karen Jespersen]

Vi hører ikke til dem, der vil mistænkeliggøre motiverne hos tilhængerne af en bro, men vi kommer ikke uden om, at der om dette vigtige spørgsmål er en reel uenighed. Derfor står vi fast på kravet om en boret jernbanetunnel med biltog under Øresund og under Amager, og derfor stemmer vi i dag nej til en bro.

Og så skal jeg lige til sidst sige, at vi alle fem undlader at stemme, når ændringsforslagene til lovforslaget fra andre partier kommer til afstemning.

Eva Fatum (S):

Jeg vil gerne uddybe problemerne omkring fiskeriet.

Øresundsforbindelsen, der nu skal vedtages, er efter regeringens opfattelse den billigste rent økonomisk. Ved at tilpasse miljøet til et fastsat økonomisk mål bliver det miljøet, der får 2. prioritet. Havde man i stedet for haft som udgangspunkt, at Øresundsforbindelsen skulle være miljøneutral, var det økonomien og ikke miljøet, der skulle tilpasses.

Med en boret tunnel var dette mål om miljøneutralitet nået, og vi kunne hermed bl.a. undgå at påføre et helt erhverv, nemlig fiskeriet, endnu flere byrder, end det har i forvejen.

Ved at vi ændrer på ilt- og saltindholdet i Østersøen med en bro over Øresund, kan fisken, som det også er nævnt i regeringens miljørapport, forsvinde, og man fjerner det økonomiske grundlag for at eksistere af at drive fiskeri.

Fiskersamfund opstår dér, hvor der er noget at fiske, og fiskeriet brødføder indirekte resten af befolkningen i det pågældende område sammen med den følgeindustri, der naturligt opstår. Jo mere isoleret det pågældende område er fra resten af landet, jo mere er man indbyrdes økonomisk afhængig af hinanden, og dette er gældende for både Bornholm og Christiansø.

Ingen kender de miljømæssige konsekvenser for Øresund og Østersøen, før efter at broen er bygget, og så er det for sent. Jeg kan derfor undre mig meget over, at fiskeriministeren ikke har hørt efter fiskerioorganisationernes advarsler under behandlingen af anlægsloven. Jeg mente ellers, at hr. Kent Kirk var minister for alle fiskere, også dem, der fisker i Østersøen.

Trafikministeren (Ikast):

Den beslutning, Folketinget i dag skal træffe,

er en meget stor beslutning, som er af betydning ikke blot for København, men for hele Danmark, ja, også for Norden og Europa. Beslutningen om forbindelsen vil samtidig være en understregning af, at Sverige ønsker stærkere relationer til kontinentet, hvilket ligeledes bekræftes af den svenske ansøgning om medlemskab af EF.

Beslutningen vil være et signal til omverdenen om, at der nu skal ske noget i Danmark, at der er en tro på, at Danmark kan være med i den hårde konkurrence i Europa, og at København har en fremtid som Nordeuropas storby.

Men beslutningen er mere end det. Beslutningen er også et bevis på, at Socialdemokratiet og regeringen kan samarbejde, når det gælder store beslutninger for fremtiden. Og beslutningen er et bevis på, at Danmark kan satse stort og internationalt, skønt vi er et lille land.

Når der satses stort, vil der altid være mange kritikere; det er i og for sig godt, for uden disse vil den demokratiske proces være tam. Men i denne sag har det reelt været selve processen, som kritikerne har kastet sig over. Den er blevet beskyldt for at være udemokratisk, og både regeringen og Socialdemokratiet er blevet skældt ud. Men kritikerne glemmer, at der har været mange år til at føre denne debat i. Bare inden for de seneste år er der offentliggjort adskillige rapporter om mange forskellige alternative placeringer og udformninger af Øresundsforbindelsen. Politikerne og offentligheden har haft masser af tid og lejlighed til at drøfte, både om vi skulle have en fast forbindelse, og i givet fald hvorledes den skulle udformes.

Siden april sidste år har alle vidst, at den svenske regering, det danske Socialdemokrati og den danske regering og CD havde samme opfattelse af, hvordan Øresundsforbindelsen skulle udformes, nemlig at det skulle være en kombineret vej- og jernbaneforbindelse mellem København og Malmø, men det karakteristiske ved enhver debat om store spørgsmål er, at den først kommer i gang, lige før beslutningen skal træffes. Det er der ikke noget galt i, for så er hele realiteten i sagen lagt frem, men det betyder, at debatten bliver kort og til gengæld meget, meget kraftig. Men udemokratisk kan man ikke kalde den.

Der er ikke den problemstilling, som ikke har været vendt i debatten. Det skyldes selvfølgelig den aktive presse, og det takker jeg for, men det